

Forlagsstiller nu søgte at paavise, at et ordførende Medlem i det andet Thing i Januar 1882 havde udtalt Ansuelser, som skulde gaa netop i samme Retning som det foreliggende Vædringsforslag angaaende Ophævelse af Krigsskatloven, skal jeg dog tillade mig at bemærke, at det samme ærede Medlem samme Dag i umiddelbar Tilslutning til, hvad der nu blev oplæst — hvad ogsaa den ærede Forlagsstiller vilde have set, dersom han havde læst nogle Vinier længere frem — udtalte, at det dermed ingenlunde var hans Mening at sige, at Krigsskatloven i og for sig burde ophæves, men at dette maatte bero paa en nærmere Overveielse af den finantstille Situation i det paagjældende Dieblit, og at han i hvert Tilfælde ikke kunde erkjende, at der var nogen Grund til at ophæve Krigsskatten paa Brændevin, idet denne Afgift kun var en Erstatning for den Medgang, som havde fundet Sted derved, at man fasholdt Karumsbeskatningen i Stebet for Udbyttebeskatningen. Jeg tror saaledes, at man maa sige, at de Udtalelser, som fremkom paa den nævnte Dag fra det nævnte ærede Medlem, i hvert Tilfælde ikke vilde føre til, at det var rigtigt at vedtage et Forslag som det foreliggende. De indeholde i hvert Tilfælde en bestemt Forvaring, forsaavidt angaar Beskatning af Brændevin, og jeg tror yderligere, at det maa erkjendes, at Stillingen nu i Diebliffet, naar der er Tale om at vedtage dette Forslag sammen med en Beslutning om en Traktat, der søger at fashlaa Vintolden, vil være en noget anden, end den var paa det Tidspunkt, da den paagjældende Udtalelse fremkom; thi det blev netop her sidst fremdraget, at det vilde være overordentlig mislikt at vedtage en Bestemmelse om at nedsette Vintolden med Krigsskattens Beløb samtidig med, at man gik ind paa at godkjende Traktaten, fordi der heri er en bestemt Uoverensstemmelse. Det forekommer mig derfor, at der, dersom den ærede Forlagsstiller skulde ville stræbe hen til at bringe Uoverensstemmelse tilveie imellem de to Things Beslutninger, havde i alt Fald været al Anledning for ham til at ændre sit tidligere Forslag saaledes, at de bestemte Indsigelser, der sidst fremkom derimod, vare blevne fjernede. Det, som i Diebliffet staar fast, er, at det andet Thing har vedtaget den foreslaaede Rigsdagsbeslutning, har givet sit Samtykke til Afsluttelse af de spanske Traktater og derved har vedtaget dem i den Skikelse, hvori de ere foreslaaede af Regeringen og har vedtaget dem paa den Maade, som der er udtalt Omst. om fra saa mange Repræsentanter for Handel og Skibsfart. Spørgsmaalet er nu simpelthen dette, om dette Thing vil slutte

sig til den saaledes vedtagne Bestemmelse om at godkjende Traktaten. Den ærede Forlagsstiller udtalte selv, at dersom Spørgsmaalet blev stillet paa den Maade, om dette Thing nu vilde tiltræde det andet Things Beslutning om at godkjende Traktaten, tvivlede han ikke om, at Thinget vilde svare Nei og vilde forkaste Traktaten. Jeg kan da ikke se rettere, end at en Vedtagelse af et een Gang forkastet Vædringsforslag om at knytte en Betingelse til Rigsdagsbeslutningen, der paa flere Punkter staar i Strid med den, er det Samme som en Forkastelse af Traktaten fra dette Things Side.

Monrad: Jeg er det ærede Medlem, der nu satte sig, overordentlig taknemmelig for den Veiledning, han gav mig, hvorledes jeg skulde have haaret mig ad, men jeg vilde rigtignok have ønsket, at denne Veiledning var kommen noget tidligere; thi nu er det jo for sent at følge den. Men hvorfor har ikke han selv handlet i Uoverensstemmelse med de af ham udtalte Ansuelser? Hvorfor har han ikke selv stillet det som et Forslag, som han anser for det Rigtige? Det stod ham jo aldeles frit for. Hvorfor vil han da ikke selv udstrække den hjælpende Haand, men holde den tilbage og lade det blive ved bebreidende Ord imod mig? Ja, var det Forslag, han har anthydet, bleven stillet af det andet Thing, saa vilde Sagerne have stillet sig noget anderledes, saa vilde Spørgsmaalet have været om, hvorvidt man her burde gaa ind paa det eller ei. Man har gjort et imødekommende Skridt — thi det var et imødekommende Skridt. Man sagde nok, at det var ikke imødekommende, at det var meget værre end det forrige. Forrige Gang sagde man, at vi forlangte en Nedlættelse af 7 Mill. uden Kompensation. Naar vi nu komme og forlange, at Krigsskatten skal ophæves, siger man saa, at det er meget værre! 4 Mill. er meget værre end 7 Mill.! Se derfor er det meget vanskeligt. Jeg kan ikke negte, at det har fyldt mig med nogen Vængstelse at komme med et noget ændret Forslag; thi den Frygt har paatrængt sig mig, naar jeg gjorde et saadant imødekommende Skridt, at man vilde sige: Det er jo endnu meget værre, end det var forrige Gang! Nei, Sagen maa ligge for anden Gang for det andet Thing. Hvis det andet Thing virkelig har Øyst til, at der skal blive noget ud af den spanske Traktat, maa det vise sin Imødekommen ved at gaa ind paa det stillede Vædringsforslag med de Forandringer, som det maatte finde nødvendigt, og saa udtale Omst. om et Fællesudvalgs Nedlættelse; saa vilde vi maasse endda kunne blive enige — vi se saa tidt, at man